

СВОБОДА

FOUNDED 1983

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07308

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year \$12.00; six months \$6.25; three months \$3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year \$14.00; six months \$7.50; three months \$4.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07308

Нахолоди народобивництва

На Четвертій вулиці в Нью-Йорку доживав свого віку горстка так званих „українських прогресистів“, на яку тепер уже ніхто не звертає уваги і яку можна б цілком забути, якби час від часу не подавала вона про себе голос. Деякий час тому на цьому місці вже згадувано про ту „найгіршу породу“ з Четвертій вулиці, яка досі не спромоглася на бодяй одне слово протесту проти нової хвилі арештів, засудів та переслідувань окупантських муніципально-мусовських режимом в Україні українських діячів культури, переважно самих же комуністів. Навпаки, „найгірша порода“ намагалася заперечувати відомі вже в цілому світі факти про ті окупантські народобивничі заходи. Комуністична партія Канади проголосила звіт своєї комісії про русифікацію в Україні, видатий український „прогресист“ комуніст у Канаді, Іван Коляска, опублікував документальну книжку про народобивничу русифікацію, з усіх боків плюють нашим четвертовуличникам в очі, а вони кажуть, що це — дощ падає.

Тепер трапився новий випадок. Чехословацьким комуністам як надто дошкунділа старшобратська „опіка“, і вони, постановивши „літи власним шляхом до соціалізму“, поведи сміливу акцію демократизації й лібералізації свого режиму, не зважаючи на величезний натиск і погрози з Москви. Більшість комуністичних партій у вітчизні і навіть у деяких комуністичних країнах виявили свої симпатії і підтримку для чеських комуністів, новому розвиткові в Чехо-Словаччині дуже сприяють комуністичні лідери української меншості в тій країні. Тим часом „наші“ четвертовуличники поспішили заявити про боні Москви та ще й від себе кинули на адресу „ревізійників“ кілька сміхотворних погроз.

Справді, класичні пахолки! Тоді, коли наш нарід конав у лабетах зворотної Сталіна, коли мільйони вмирили від створеного окупантом голоду, коли могили у Вінниці та по багатьох інших містах України наповнювалися трупами невинних жертв, ці пахолки, хоч знали страшну правду, проваляли Сталіна, аж поки самі „соратники“ не викинули його з мавзолею. І так без кінця й краю. Кожний диктатор і народобивничий у Кремлі живе в постійній непевності, не вірить своїм найближчим співробітникам, а то й членам своєї родини. Але кожний з них завжди може бути певний, що четвертовуличник пахолки служимуть йому вірно аж до гробової дошки.

Фальшування історії

В історії України, зокрема в історії української науки, записана тривало дата 14 листопада 1918 року, коли то — після довгої підготовки й наполегливих заходів українських науковців — засновано на основі закону гетьманської Української Держави Українську Академію Наук в Києві в складі трьох відділів — Історико-Філологічного, Фізико-Математичного і Соціально-Економічного. Вже тоді призначено перших академіків — дійсних членів УАН, які на першому своєму зборіні обрали на президента Академії ученого геохіміка Володимира Вернадського і на неодмінного секретаря філолога-схолознавіста Агатагела Кримського. Негайно після заснування Академії почала свою працю, і перші друковані звідомлення із її діяльності охоплюють цей початковий період — місяці листопада і грудня 1918 року.

Такі історичні факти зафіксовані в наукознавчій українській і світовій літературі. Але, як і в багатьох інших справах та ділянках, цих фактів не хочуть визнати московські окупанти України і їхні експозитури в Україні. Заслугу заснування Української Академії Наук вони намагаються приписати собі і для цієї цілі, фальшуючи наявно історію, переносять дату заснування на лютий 1919 року, коли то в короткому періоді окупації Києва совєтська влада проголосила наказ народного комісара освіти про... матеріальне забезпечення вже існуючої Академії. Абсурдність такого намагання у фальшуванні історичної дійсності усвідомили вже й більш об'єктивні і совєтських науковців і в новіших публікаціях до історії Української Академії Наук дату створення її вони встановлюють з деякими застереженнями таки на листопад 1918 року.

Не зважаючи на незалежну історичну правду, керівники совєтського режиму в Україні не відважуються визнати й досі справжньої дати заснування Української Академії Наук, переіменованої нині самовільно з початком 1936 року в „Академію наук УРСР“. Створивши в Києві окрему урядову комісію для відзначення 50-річчя Академії, вони проголошують знову, що датою її заснування був день 11 лютого 1919 року, і збираються святкувати цей ювілей в 1969 році, коли насправді Академія входить вже в 51-ий рік свого існування.

Л. Щербатюк

ФІЛІЯ, ФІЛІЯ...

(НОСТАЛГІЧНЕ)

(3)

Видима річ, з такими „старими лисами“, як українці Біленький, германіст Заблоцький чи латиніст Мечник, таким хитруванням нічого не вдієш, бо вони тебе бачать наскрізь. Але психологічна ставка йде на натури чуливі, перешлахетнені, які вину за всілякі конфлікти ладні приписати насамперед собі. Учень хитрага і розшифровує такі натури негайно. Професор Балея був людина нервова і частенько вибухав гнівом, але насправді це був педагог надзвичайно людський і до учнів ставився із справжньою батьківською любов'ю. Як він, бувало, турбувався, чи всі ми зрозуміли його лекцію, чи досить приступно він нам її подав! Ці побовання він завжди висловлював необережно перед нами.

Тож було б наивно не використати цієї його „слабої сторінки“. І тому я не тільки не думав признаватися до лівності, а навпаки: зморщивши чоло нібито в останньому зусиллі, я ще хвилину вдівлявся у таблицю, а тоді повторив уже з нотками плачу в голосі:

— Я сі вчив, прошу пана професора...
Врешті я розклав руками й зідхнув зрезигновано, мовляв, моя совість чиста, я зробив все можливе, але така важка задача не під силу звичайному учневі.

І ось кинуло. Балея і собі зідхнув зрезигновано та почав роблено суворим голосом:

В. Ткач

КАПІТУЛЯЦІЯ ЧЕХО-СЛАВАЧЧИННИ?

У нашій попередній статті про події в Чехо-Словаччині поміжкомовно подано відомість про прибуття до Праги 18-го липня маршала Тіта і лідера французьких соціалістів Вальдека Роше. Проміжкомовно вивчаючи. Така відомість була, очевидно, без належної перевірки подана великими пресовими агентствами і передрукована в чотирьох європейських газетах. Насправді, лише Вальдек Роше був у Празі 19 липня. Приїжд Тіта відомий.

Однак, приїзд югославського і румунського лідерів, щоб виявити підтримку для чехословацьких „націонал-комуністів“ у їх змаганні з Москвою, буде свого роду „мунштардою по обіді“, бо все, або принаймні все найголовніше, вже вирішено в малому містечку Черні на кордоні з Україною (чи не Іронія долі, що конференція між москвофільськими і пражськими лідерами відбулася в маленькому на українській території?) над Тисою і підтверджено у Братиславі під час конференції, яка розпочалася 3-го серпня і в якій, крім представників Москви, брали участь представники Східної Німеччини, Польщі, Болгарії і Угорщини. І тому Тіто і Чаушеску, якщо вони вважатимуть за доцільне їхати в цих обставинах до Праги, знайдуть там не рішення на все „реbelіантів“, яких вони мали б піддавити йти й приобіцяти їм свою повну підтримку, а більше чи менше „спацифікованих“ і упокорених Москвою людей, які переконані в тому, що взяли на себе нездійсненне завдання.

Всупереч оптимістичним заявам і усміхненим обличчям чехословацьких лідерів та статтям деяких європейських часописів — Москва таки здолала зломити спротив чехословацької і виграла прийнявши перший етап свого змагання з пражськими „бунтівниками“. Про це, хоч і обережно і з прихованим жалем, пишуть деякі європейські коментатори подій у Чехо-Словаччині. Що сталося? Перед конференцією в Черні пражські лідери твердо трималися двох вимог: 1. Вони не підуть на жадні розмови, поки з території Чехо-Словаччини не будуть виведені совєтські війська, які в червні відбавили там „маневри“; 2. Вони будуть вести розмови лише з комуністичними партіями окремих країн, а не разом з представниками партій аж 5-ох комуністичних держав, що виглядало б як поклання перед трибуналом у ролі обвинувачених. Від цих вимог нічого не залишилося. Совєтські війська дали перебувати в Чехо-Словаччині, а вже відбулися конференції в Черні і „трибунал“ у Братиславі...

Мало того. Хоч результати нарад в Черні виставляються в тасмичці, загаломовідомо, що чехословацькі провідники змушені були погодитися на даліше перебування на своїй території совєтських військ. На який час, це справа неясна. Але навіть якщо визначено

для такого перебування якийсь реченець, то цей реченець завжди може бути продовжений. Що ж дістала, взаємину за такі поступки, Прага? Запевнення, що її суверенність не буде заторкнута і що процес „лібералізації“ режиму, як внутрішня чехословацька справа, може далі продовжуватися. Для цього чехословацький провід мусів з чотого боку дати урочисті приречення, що він буде неухильно триматися союзу з СССР і державами Варшавського пaktu, а також сам дасть належну відсіч усім тим, які шкодитимуть „справі соціалізму“ в Чехо-Словаччині.

Проте, перебування совєтських військ на території Чехо-Словаччини зводять навіть воляй декларативні про суверенність і невтручання у внутрішні справи. Бож підступні совєтські методи опанування чужих країн загальновідомі. Перебування совєтських військ у Чехо-Словаччині — це означає відкриті кордони для руху цих військ, для поставлення і, найголовніше, для спровадження в СССР всякого роду „експертів“, які мотимуться вільно порушуватися на всій чехословацькій території. Це означає, далі, постійну підтримку з боку цих агентів для чеських „сталіністів“, постійні інтриги й, врешті, кожноразові можливості, викори-стовуючи найбільшій претекст, „прийти з допомогою справжнім комуністам у Чехо-Словаччині“, усуваючи набік „ревізійників“. Отже, це найголовніше, чого хотіла досягти Москва, вона досягла. В цих обставинах говорити про перемогу „відважних і зручнот маневрових“ пражських лідерів — це просто насміхатися з них самих...

Треба признати, що чехословацькі провідники опинилися у дуже тяжкому, майже безвихідному становищі. Вони мали переконати Москву, що вони остільки добрі комуністи, що для провадження далішої політики в комуністичному дусі їм необхідно підтримки совєтських військових частин. Але на яку Москву відповідала: як що ви дали залишатися в беззахистних комуністичних позиціях і хочете затримати з нами союз, то чого вам боїться „братнього“ совєтського війська?! Воно ж вам тільки допоможе проти можливої агресії західних імперіалістів!

Що на це мали відповісти пражські лідери? Очевидно, переконати Москву в тому, що вони залишаються далі „добрими комуністами“, можна було тільки способом незаперечування фактичної мілітарної окупації своєї країни. А в такому випадку Москві не має чого непокоїтися тим, що будуть планувати і як будуть діяти чехословацькі комуністи на чолі з Дубчеком. Тому вона й погодилася толерувати це деякий час нинішній провід чехословацької комуністичної партії. В цьому, у фізичному залишенні при владі екіпи Дубчека, можна вва-

жати єдиний реальний злосток, що його осягла Прага. Але на як довго?

Європейська преса, яка місцями не приховує своїх симпатій щодо Чехо-Словаччини, намагається тепер знайти хоч трохи позитивних моментів, що їх здалося здобути для себе чехословацькі лідери. Наприклад, паризький щоденник „Фігаро“ пише, що після Черні не залишилося ні переможців, ні переможених, і чехословацькі лідери, примусивши „свою стійкість і свою зручнот“ поставою Москви відмовитися від безпосередньої мілітарної акції, впроваджують новий стиль у взаємовідносинах між СССР і іншими державами. З цього виникає, мовляв, надія, що СССР взагалі злагодились своєю агресивною поставою у відношенні до зовнішнього світу.

Проте, мимоволі постає враження, що західноєвропейська преса, вихваляючи мужність чехословацького провідника, дошукуючись хоч тіні позитивів у сьогоднішній ситуації в Чехо-Словаччині, робить це тому, що відчуває потребу сховати своє неспокійне сумління. Фактом бо є, що вже кілька місяців увесь світ пригладяється брутальній грі Москви з чехословацькими „відступниками“. Приглядатися безцільно! Бо і на Заході і в Москві, і, насамперед, у Празі добре знають, що в найгіршому випадку Чехо-Словаччина не дістала б жалкої допомоги: якби в дію увійшли танки, то Захід швидконайбільше поплакав би над долею Праги, як він плакав над долею Будапешту. А це тому, що навіть якби хотів, то при нинішній міжнародній ситуації не зміг би нічого вдіяти...

Якщо Москва стрималася від безпосереднього воєнного нападу на Чехо-Словаччину, то не тому, що розпочинає якийсь „новий стиль“ у своїй політиці. Вона болялася несприятливої реакції європейських комуністичних партій Заходу, хай і приховано, спротиву новому актору насильства серед європейських народів Совєтського Союзу, а може й серед самих росіян. Бо антирежимні процеси щодня „зсередини“ поглиблюються в цілому СССР. Це ті процеси, на які можуть поклатися надії не тільки зацікавлені нації, але й найновіша жертва агресії Москви — Чехо-Словаччина.

Для українців останній події Чехо-Словаччини цікаві ще й тим, що в їх етапі, який мав місце над Тисою, взяли участь і наш земляк, секретар КП України Шелест. Подробіші перебігу конференції в Черні невідомі. Тому ми не знаємо, чи і що говорив Шелест під час цієї конференції. Але не важко гадати, що він не підтримував там чехословацької делегації, не склав заяви, що солідаризується з нею, бо Україна перебуває ще в гіршому стані, ніж Чехо-Словаччина. Часи минають. Трудно очікувати від Шелеста такої мужності, яку виявив був гетьман Полуботок перед царем Петром... Але, прийнявши разом із своїми москвофільськими начальниками „усмерять“ чехословаць-

ких „реbelіантів“, він ще раз унаглядяв, що не репрезентує не тільки українського народу, але й рядових українських комуністів, які борються за права поневоленого Москвою українського народу.

Але тут уструпала в несвоє діло старогерцеза Бориня долі Мойра (за яку я, між іншим, дістаю „двасра“ на попередній лекції). Бувши проповідником родинного фатуму, чи сувората дама вирішила, мабуть, що сьогодні я повинен полатитися за всі батькові помилки. Виянилось, що наш противник кмітливий, ніж ми думали. Бо ось зловісти тишу, що залягла в класі (я усвідомив собі й аж згодом) різною аенацька голос Балея:

— Микитка, ану лишень дай сюди те, що ти йому показуєш!

Микитка миттю відсунув картку до сусіда й встав. На його обличчя сумні не до здивування не то прикривати від незаслуженої образи. Він сказав із справжнім боєм одне тільки слово:

— Я?

— Так, ти. Дай сюди те, що ти йому показував!

— Я показував? — Микитка непорозуміло розглянувся довкола, неначе прикликаючи всю класу на свідків цієї напасти на гладкий дорож. Але пекельні сили сьогодні заповзалися на мене: від раптового руху Микитки картка не досягла свого призначення, а, пустившись берега лавки, граціозно сплила до ніг саме надбигаючого Балея. Один погляд на цю картку і:

— Марш! Марш з класу, один з другим!

Обличчя йому синіло, він тупотів ногами. Із співчуття до нього, ми з Микиткою зробили „марш з класу“. Що ж, він мав абу не Hercules contra pluralibus.

По полудні повідомлено батька. Цього разу мама не поспіла інтервенювати.

А як кажете: не відповідають...

Але тут уструпала в несвоє діло старогерцеза Бориня долі Мойра (за яку я, між іншим, дістаю „двасра“ на попередній лекції). Бувши проповідником родинного фатуму, чи сувората дама вирішила, мабуть, що сьогодні я повинен полатитися за всі батькові помилки. Виянилось, що наш противник кмітливий, ніж ми думали. Бо ось зловісти тишу, що залягла в класі (я усвідомив собі й аж згодом) різною аенацька голос Балея:

— Микитка, ану лишень дай сюди те, що ти йому показуєш!

Микитка миттю відсунув картку до сусіда й встав. На його обличчя сумні не до здивування не то прикривати від незаслуженої образи. Він сказав із справжнім боєм одне тільки слово:

— Я?

— Так, ти. Дай сюди те, що ти йому показував!

— Я показував? — Микитка непорозуміло розглянувся довкола, неначе прикликаючи всю класу на свідків цієї напасти на гладкий дорож. Але пекельні сили сьогодні заповзалися на мене: від раптового руху Микитки картка не досягла свого призначення, а, пустившись берега лавки, граціозно сплила до ніг саме надбигаючого Балея. Один погляд на цю картку і:

— Марш! Марш з класу, один з другим!

Обличчя йому синіло, він тупотів ногами. Із співчуття до нього, ми з Микиткою зробили „марш з класу“. Що ж, він мав абу не Hercules contra pluralibus.

По полудні повідомлено батька. Цього разу мама не поспіла інтервенювати.

А як кажете: не відповідають...

ФЕДЕРАЛЬНА РЕЗЕРВНА СИСТЕМА ЗСА

(5)

У багатьох випадках довільна дається на рішечення банкірів, щоб вони видавали позики на певних і здорових основах. Але крім того Правління Директорів має право контролерам контролювати банкову діяльність у ділянці видачі кредитів. Такі „дирекції“ контролювати кредити можуть мати якісь важливі напрямки, а головне поштовх до більшого розвитку якоїсь галузі господарства. Спеціальна контрола може заборонити с п р и м о в у в а т и банкові позики фінансувати, наприклад, біржові операції, але також заборонити видачу таких кредитів, коли вони були видавані для господарських цілей, а описали власник позики обернув ці гроші для спекуляції на біржі.

Головне, що нема таких принципів, як позичальник має витратити позичені у банку гроші. Ця неспроможність заборонити відплив фондів до заборонених секторів спекуляції має свої специфічні наслідки.

Дирекції кредит мас це більше недолік, тоді, коли ви вірите у вільний індивідуальний вибір споживача.

Контроль біржових кредитів

У багатьох випадках споживач купує стани і фонди на т. зв. „мінімум“. А це означає, що він платить брокерові якусь частину влати т. зв. „давні пейменти“, а ренту грошей на цілу влату позичає у брокера, залишаючи при тому певну частину новополучених стани, як заставу за позичку. Брокер взаємно позичає гроші в комерційному банку, де купує стани не може заплата готівкою. Отже, малі „мінімум“ вимог дає спекулянтам можливість позичати гроші у банку да купувати стани, хоч законом заборонено банкам позичати гроші на купівлю всякого роду цінних паперів.

Відколи позачаїть забезпечення виміний Акт (The Securities and Exchange Act of 1934), Правління Директорів має правну силу регулювати мінімум вимог у ділянці торгівлі стаками навіть до 100%, тобто платити за стани повну суму в готівці. У висліді нормативних заходів від 1934 р. мінімум вимог довів до важливих змін у ділянці спекуляції цінними паперами в порівнянні з неконтрольованим періодом з-перед 1920-их років. Треба відмітити, що у великому біржовому піднесенні (бум) 1950 року ціни на стани дійшли до багатовищого рівня, ніж це було в 1920 р. Але мінімум вимог становив від 50 до 100%.

Контроль біржових кредитів

У багатьох випадках споживач купує стани і фонди на т. зв. „мінімум“. А це означає, що він платить брокерові якусь частину влати т. зв. „давні пейменти“, а ренту грошей на цілу влату позичає у брокера, залишаючи при тому певну частину новополучених стани, як заставу за позичку. Брокер взаємно позичає гроші в комерційному банку, де купує стани не може заплата готівкою. Отже, малі „мінімум“ вимог дає спекулянтам можливість позичати гроші у банку да купувати стани, хоч законом заборонено банкам позичати гроші на купівлю всякого роду цінних паперів.

Відколи позачаїть забезпечення виміний Акт (The Securities and Exchange Act of 1934), Правління Директорів має правну силу регулювати мінімум вимог у ділянці торгівлі стаками навіть до 100%, тобто платити за стани повну суму в готівці. У висліді нормативних заходів від 1934 р. мінімум вимог довів до важливих змін у ділянці спекуляції цінними паперами в порівнянні з неконтрольованим періодом з-перед 1920-их років. Треба відмітити, що у великому біржовому піднесенні (бум) 1950 року ціни на стани дійшли до багатовищого рівня, ніж це було в 1920 р. Але мінімум вимог становив від 50 до 100%.

Контроль біржових кредитів

У багатьох випадках споживач купує стани і фонди на т. зв. „мінімум“. А це означає, що він платить брокерові якусь частину влати т. зв. „давні пейменти“, а ренту грошей на цілу влату позичає у брокера, залишаючи при тому певну частину новополучених стани, як заставу за позичку. Брокер взаємно позичає гроші в комерційному банку, де купує стани не може заплата готівкою. Отже, малі „мінімум“ вимог дає спекулянтам можливість позичати гроші у банку да купувати стани, хоч законом заборонено банкам позичати гроші на купівлю всякого роду цінних паперів.

Відколи позачаїть забезпечення виміний Акт (The Securities and Exchange Act of 1934), Правління Директорів має правну силу регулювати мінімум вимог у ділянці торгівлі стаками навіть до 100%, тобто платити за стани повну суму в готівці. У висліді нормативних заходів від 1934 р. мінімум вимог довів до важливих змін у ділянці спекуляції цінними паперами в порівнянні з неконтрольованим періодом з-перед 1920-их років. Треба відмітити, що у великому біржовому піднесенні (бум) 1950 року ціни на стани дійшли до багатовищого рівня, ніж це було в 1920 р. Але мінімум вимог становив від 50 до 100%.

Контроль біржових кредитів

У багатьох випадках споживач купує стани і фонди на т. зв. „мінімум“. А це означає, що він платить брокерові якусь частину влати т. зв. „давні пейменти“, а ренту грошей на цілу влату позичає у брокера, залишаючи при тому певну частину новополучених стани, як заставу за позичку. Брокер взаємно позичає гроші в комерційному банку, де купує стани не може заплата готівкою. Отже, малі „мінімум“ вимог дає спекулянтам можливість позичати гроші у банку да купувати стани, хоч законом заборонено банкам позичати гроші на купівлю всякого роду цінних паперів.

Відколи позачаїть забезпечення виміний Акт (The Securities and Exchange Act of 1934), Правління Директорів має правну силу регулювати мінімум вимог у ділянці торгівлі стаками навіть до 100%, тобто платити за стани повну суму в готівці. У висліді нормативних заходів від 1934 р. мінімум вимог довів до важливих змін у ділянці спекуляції цінними паперами в порівнянні з неконтрольованим періодом з-перед 1920-их років. Треба відмітити, що у великому біржовому піднесенні (бум) 1950 року ціни на стани дійшли до багатовищого рівня, ніж це було в 1920 р. Але мінімум вимог становив від 50 до 100%.

Контроль біржових кредитів

ловно відкисні товари, а також відвернути поплат споживачів від товарів, потрібних для воєнних цілей.

Тоді також багато покупців, здебільша з малими прибутками, протинилися цим постановам, бо вони не могли купувати всіх потрібних їм товарів за готівку. Вони казали, що такі речі, як арта та холодильники, можуть купувати лише багаті і уважали, що краще було б увести раціонування рідкісних товарів, ніж запроваджувати такі трагічні форми контролю на споживчі товари.

Контроль споживчого кредиту була заведена не тільки під час війни: вона ще довгий час задержалася й після війни, як чинник, що стримував інфляційні прояви.

У 1952 р. Конгрес скасував ці заборони і офіційно рішуче відхилив домагання Президента та Федеральної Резервної Влади відновити цю контролу хоч на деякий час, щоб гальмувати інфляційні тенденції.

Контроль кредитів державного майна

Під час Корейської війни Конгрес тимчасово дозволив Федеральній Резервній Владі встановити мінімум влати і максимум сплати ратами за позики на моральне житлових домів, щоб дати поштовх для розвитку будівництва та спонукати до нових покупок на нові кредити з призначенням на різного роду будівельні матеріали та реконструкцію житлових будинків. Це дало добрі наслідки, головне для населення з середніми прибутками, бо для них „давні пейменти“ і місцями сплати не справляли жадного клопоту.

Деякі економісти дорадували зрівняти real estate credit з такій спосіб, щоб можна було контролювати його будий розвиток. У той час деякі державні агенції, а головне Ветеранська Адміністрація, встали на шляху Конгресом для заохоти будувати нові мешкальні дома, сильно підтримувала розвиток у ділянці житлового кредиту.

Прямий тиск або моральна порада

Останнім каналом впливу Федеральної Резервної Влади на регулювання кредиту може бути те, що, коли вона бачить якусь загрозну у господарському житті, то може заборонити банкам видавати позики для певної галузі господарства. Це можна зробити через заборону або пораду для банкірів. Урядовці чи банківські контролери можуть повчити, як треба поводитися з видачею кредитів, а також як застосувати більш діємоти у ділянці видачі кредитів та інвестицій.

Федеральна Резервна Влада може вислати повідомлення до банків-членів з пересторогою надавати позики на певні спекулятивні цілі, але такі моральні впливи майже ніколи не приносять бажаних наслідків

Контроль біржових кредитів

У багатьох випадках споживач купує стани і фонди на т. зв. „мінімум“. А це означає, що він платить брокерові якусь частину влати т. зв. „давні пейменти“, а ренту грошей на цілу влату позичає у брокера, залишаючи при тому певну частину новополучених стани, як заставу за позичку. Брокер взаємно позичає гроші в комерційному банку, де купує стани не може заплата готівкою. Отже, малі „мінімум“ вимог дає спекулянтам можливість позичати гроші у банку да купувати стани, хоч законом заборонено банкам позичати гроші на купівлю всякого роду цінних паперів.

Відколи позачаїть забезпечення виміний Акт (The Securities and Exchange Act of 1934), Правління Директорів має правну силу регулювати мінімум вимог у ділянці торгівлі стаками

НАРДИНАЛ ІОСИФ ГОСТЕМ ПЛАСТУНІВ

(Закінчення зі стор. 1-6)

сіх сторін і знову привіта-
ли вірші Лесі Краплиної
мистецтва. Декламує юнак
Андрій Сидоренко. Іх Вла-
женство дає і питається
чи поетеса присутня. Подру-
га Леся підходить. Згодом
виступає група юнаків і гру-
том декламує вірші Василя
Симоненка. Між тобою ва-
ри виступають з привітаним
старшим пластуном і сені-
орським Курені. «Лісові Чор-
ти» (пл. сен. В. Макару-
шка), «Вурлаки» (група під
промовою пл. сен. В. Гнат-
ківського) і пл. сен. М. Дани-
люка) вручають лист на бе-
резовій корі з проханням до
Іх Блаженства стати почес-
ним членом Іх Курені. Пл. сен. М. Нежанський вру-
чає від видавництва примір-
ник Альбому 50-ліття Пла-
сту, а оба хлоп'ячі табори
Вовчої Трої цікаво розма-
люють альбом з зображен-
нями підписами соток присут-
ніх на святі. Пл. сен. Теодо-
р Купа, голова Головної
Булави, вітає Іх

Блаженство від сеніорату ко-
ротною, змістовою промовою.
Після закінчення Свято-
чої Ватри Владика відізна-
ють на долину. Пластове
братство чується до дефі-
ляди на головній площі.
Іх Блаженство з Владико-
м Стемфорду та Почотом,
члени Головної і Красної Ра-
ди і Старшини відібрали де-
філяду всього пластового
братства від новачків до се-
ніорів. Замікає похід стар-
ші пластуни і сеніорсь-
кий Курень. «Лісові Чор-
ти» у своїх капелюхах з пе-
рамі.
Промовляв Голова Головної
Пластової Булави друг Ю.
Ференцевич та в теплий сло-
вах подякував Іх Блаженст-
ву за його прихильність до
Пласту та провів благосло-
влення.
Відігравано гімн закарпат-
ських пластуни. Верховний
Архипіскоп поблагословив
ряди. Пластове Братство да-
є пластовим поздоровлен-
ням. «Сильно, Красно, Оче-
режно, Бистро».

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

(Що пишуть комуністичні газети в Україні)

ДАЛІ ВИПРАВДУЮТЬ КОЛЕКТИВІЗАЦІЮ, ПРОМОВЧУЮТЬ ГОЛОД 1933

Не згадуючи навіть про
«тимчасову трудність», «Ра-
дянська Україна» в ч. 146, у
статті «Ленінський шлях до
колективізації», писала, ви-
кривляючи історію боротьби
українського селянства про-
ти колективізації панщини:
«Трудяче селянство України
рішуче виступило проти ан-
тирадянської і антиколективі-
заційної діяльності куркульства.
В результаті великої органі-
заційної та масової політич-
ної роботи комуністичної
партії і органів Радянської
влади на кінець 1932 року
сільська колективізація сіль-
ського господарства України
була, в обов'язковому, заверше-
на». — Раніше час до часу
з совєтської преси траплялись
згадки про «тимчасову труд-
ність» в 1932-33 рр. Тепер, у
зв'язку з черговим щорічним
загостренням цензури,
яке немає в такій згадці.

НА УКРАЇНІ ЗНАЙДЕНІ ЗОЛОТІ ПОКЛАДИ

«Радянська Україна» з 7
липня: «В 1965 комплексна
геологорозвідальна експе-

диція почала вивчати район
середнього Придніпров'я, що
мають вік 2,300 - 2,700 міль-
йонів років, сподіваючись ви-
явити тут золото. Було про-
бурено 8 розвідувальних
свердловин. У двох з них ви-
явлено промисловий зміст
золота, у двох свердловинах
зміст був близький до проми-
слового. В одному з районів
на глибині близько 260 мет-
рів зустрілася жила з змі-
стом золота 36,7 грама на то-
нну і срібла — 55,9 грама на
тонну. В жилах зустрілися
вільне золото у формі пла-
стинок, дрітків, лусочок, які
часто зрослися з кварцем.
Розмір цих золотих утворень
доходить до 2,5 міліметра.
Дослідження тривали кілька
років і створили реальні пе-
редуми для видобутку та
наступної розробки проми-
слових родовищ золота».

БАТЬКИ: За життя заморди-
вали дітей з найстарішою
національною українською
установою — **Українським
Народним Союзом**, що
заповісти їм країну буди-
нись, а наші громади і
вільному світі нового свідо-
вого члена!

Степан Куропас

ШІКАГОВСЬКА ХРОНІКА

КОНВЕНЦІЯ СОЮЗУ У-
КРАЇНОК, яка відбулася 4-
7 липня б.р. в готелі Конрад
Гілтон, мала імпресивний
характер. Вона була зразком
з організованості і виявом
сили українського жіноцтва.
Реферати і панелі на цікаві і
актуальні теми свідчили про,
що українська жінка є в
курсі справ не лише щодо
дому, родини і церкви, але
теж в справах міжнародно-
го життя і «ролі» України
в ній. 120 делегатів і 500
гостей на бенкеті свідчили,
що зацікавлені жінок у
своїй організації велике, як
теж про те, що місцевий кон-
венційний комітет, який очо-
лювала голова Окружної У-
прави Люба Шандра, вияв-
ляв добре знання своїх завдань.
Докладні справоздання з
Конвенції були вже в україн-
ській пресі. Імена Учасників
панелі і рефератів як теж
промови на бенкеті — пані
Гендріксон і о. прелата
Купіра додали Конвенції
поваги. На бенкеті за голо-
вними столами — а було їх
два — засіли ветерани жіно-
чого руху в Америці з дав-
ньої еміграції, на чолі з
пл. Стефанією Пушкар і
Олегою Лотоцькою. Місцеві
мистецькі сили: 31-літній
хор Союзу України під ба-
турою Юрія Якимовича, опе-
рова співачка І. Мадон і
вокал Рому Прийма в особі
Марти Гордоловської, як теж
тостмастер Орися Гарасюк
свідчили про те, що
Шікаго має з ким і чим ви-
йти на сцену. Переобрана Го-
лова інж. Степанія Пушкар
пригадала нам у своїй про-
мові на бенкеті, що україн-
ська жінка несе тягар обо-
в'язків не лише в родині і
громаді, але і в міжнарод-
ному масштабі. Була рідня
УНСоюзу пані Васильовська
мала кілька функцій на бен-
кеті. УНСоюз офіційно за-
ступала гол. радий Гелен О-
лек. На бенкеті були теж го-
лов. контр. Іван Іванчук і
гол. м-прет. Степан Куро-
пас.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇН-
СЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ

ПРОЩАЛЬНИЙ БЕН-
КЕТ, що ним анімовано го-
ловного каспра Петра Пу-
шкар, мав інтимний характер.
Його близькі друзі, сою-
зовці Півдня і кількох членів
Північної частини Шіка-
го творили 100-членну гро-
маду, яка у своїх виступах,
промовах і побажаннях бу-
ла веселою. Вшановано ді-
да, який від 1933 до тепер
був активний на сцені сою-
зового і народного життя в
нашій громаді. Імпреса на 13
червня в ресторані на Діві-
жен вул. була для нового
каспра несподіванкою.

КАМПАНІЯ УНСоюзу ЗА
НОВИМИ ЧЛЕНАМИ ви-
зус цього року країні резуль-
тати, як в минулому році. З
відомих мені нових союзо-
вців наймолодшими є — плі-
ска Іліна і Наталя Кокоруді
і Михайло Куропас, син гол.
рад. Митрона Куропаса. Ста-
ршою дівчиною знову є
трійка для колекції в «Три-
луні УНСоюзу».

Хочете знати, як жартували
української спільності в дру-
гій половині минулого віку?
Державу — то читали:
як народжується та сама
яка збудувала Українську
СВІТЛА ЧИКАГЕНКА
«СПОГАДИ»
Іо велику на 504 стор. кни-
ку, читачі неможливо
показати.
Ціна тільки \$1.99
Замовляти в:
СВОБОДА

Румунія і... Буковина

Відхід сателітної Румунії від
московського «центрального
керівництва», самозрозумі-
ло, вітає увесь вільний світ.
Совєтська преса вже не зга-
дує про Румунію, як про
«братню соціалістичну кра-
їну». Однак, у зв'язку з від-
ходом Румунії від СРСР, де-
які румунські кола вже кіль-
ка разів висували свої пре-
тенсії щодо Бессарабії та Бу-
ковини. Україна сама пере-
буває в неволі і сама в ме-
жах можливого чинить опір
Москві. Однак, український
народ ніяк не схильний до
того, щоб його корінні землі
розшматовували різні оку-
панти. Окупація російська,
румунська чи польська —
однаково осоружні україн-
ській людині. Можна припу-
скає, що в цьому аспекті
трапляються українські на-
уковці — археологи. В замітці
під наг. «Кордон Галицької
Русі», опублікованій в київ-
ській «Радянській Україні» з
20 липня, повідомлено, що
археологи знайшли ще од-
не давнє поховання русина,
в Заставнівському районі на
Чернівці, себто на Бу-
ковині. В замітці сказано:
«Підпитували охочі овання
найдені в інших населе-
них пунктах Буковини під-
час розкопок у селі Явирів
а Санківцях Хотинського,
Губівцях Кішманського, Осе-
нівцях Кельменського райо-
нів».

Таким чином знахідки разо-
м з іншими даними дають
можливість уточнити кордо-
ни Галицького князівства.
На Буковині підпитували по-
ховання трапляються пов-
сюди. Цікаво, що межа їх
поширення на півдні збіга-
ється з південним кордоном
Галицького князівства, аста-
новленим за іншими дже-
релами. — Це же один доказ
того, що Буковина була
складовою частиною Га-
лицької Русі і на цих терито-
ріях жило одне й те саме на-
селення — з однаковими
звичаями, обрядами, культу-
рою, — підсумовуючи ре-
зультати вивчення знахідок,
говорити кандидат історич-
них наук, викладач Черні-
вецького університету В. А.
Тимошук».

Із замітки виразно видно,
що важливість соборності
українських земель не є для
сучасних українців поро-
жнім поняттям, і що в своїх
змаганнях за справжню дер-
жавність і незалежність ук-
раїнці не бажать собі «ру-
мунських опікунів» так са-
мо, як не бажать москво-
ських будь-яких інших.

ЖИТТЄВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДАЄ
КОНЕЧНУ ФІНАНСОВУ ДОПО-
МОГУ У ВИПАДКУ ЗАШВИДКОЇ
СМЕРТІ ТА ДОВГОГО ЖИТТЯ.
ЗАБЕЗПЕЧІТЬСЯ В
УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ!

Д-р БОРИС ФІЛИПЧАК
ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО
ординація буде закінчена
НА ЧАС ФЕРІЙ ВІД 25-ГО СЕРПНЯ
ДО 8-ГО ВЕРЕСНЯ ВКЛЮЧНО.

57 Passaic Avenue

Passaic, N.J.

Матвій Костишин — український поет-імігрант відзначає своє вісімдесятиріччя

Матвій Костишин

Один із найстаріших, дуже
активний свого часу в укра-
їнській іміграційній пресі і
видання і популярний серед
української іміграції, поет
Матвій Костишин відзначає
10 серпня цього року своє
вісімдесятиріччя. Народже-
ний 10 серпня 1888 року в
селі Дегова на Рогатинщині,
Західній Україні, Матвій Ко-
стишин прибув разом з іншими
українськими імігрантами з
Галичини до Канади і заре-
єлюючи працю своїх рук
на життя, водночас із цим
доповнював свою освіту. Із
першими віршами виступив
1918 року на сторінках ук-
раїнських газет і журналів.
З переїздом до З'єднаних
Штатів Америки Матвій Ко-
стишин був активним співро-
бітником часопису «Свобода»
і видавничих Українським
Народним Союзом альмана-
хів, календарів і збірок.

Вуз Матвій Костишин та-
кож активним союзовим дія-
чем. Протягом сорок і трьох
років він виконував обов'яз-
ки секретаря 160-го відділу
Українського Народного Со-
юзу, аж до часу, коли 160-
й Відділ злучено з 327-м

Відділом в Гемстеді. Н. П.
Через хворобу від квітня 19-
67 року мусів відійти від ор-
ганізаційної праці. Після
двох операцій прийшов зно-
ву до здоров'я і далі пише
вірші, один із яких його
«Прощальна пісня» вміщу-
ємо в цьому ж числі нашого
щоденника.

Живе Матвій Костишин в
містечку Лінбрук, Н. Й.
Син його Володимир працює
в одній із американських ус-
танов і живо цікавиться ук-
раїнським життям.

Матвій КОСТИШИН

ПРОЩАЛЬНА ПІСНЯ

В час воєнних жнив
В злиднях я прожив,
І як жаз-тривогу
У вірші я вліє.

Наче кораблі
З рідної землі
Відлітають в дадеч
З криком журавлі.

Чуті — кру-кру-кру,
Крильська зітру,
Летить пісня в Україну:
В чужині умру...

В серці біль і жалю,
У словах нечаль,
Що згасє в океані
Юности скрижалю.

Молоді усій
Шлю я поклон мій,
Не забудьте України,

Не цурайтесь мрії!

Пам'ятайте ви
Поклик боротьби,
Перемога нам наспіє,
Згинуть вороги.

Дні страждань микуть,
Кати пропадуть,
Залучає пісня волі,
Просвітліє путь.

Зникне рабство світ,
З дивом глане зміт,
Як сповняють українці
Батьків «Зановит».

Божа сила вам —
В залуї тут і там —
Допоможе збудувати
Волі славетний храм.

Лінбрук, серпень 1968

Філадельфія, Па.

КОНЦЕРТ УЧНІВ ПРОФ. ЗОІ МАРКОВИЧ

22-го червня відбувся в за-
лі Українського Горизант-
ного Клубу концерт Музич-
ної Студії проф. Зої Марко-
вич.

У програмі концерту були
твори Баха, Бетт Бартока,
Бетговена, Чайковського,
Шопена, Гріга, Шуберта,
Моцарта, Дворяка, Брам-
са, Гайдна, Шопена, Проко-
ф'єва, Лішта і інших, а та-
кож українських композито-
рів: Лисенка, Ревуцького
Косенка, Барвінського, Ко-
балевського, Коломийця, Шу-
ровського і інших.

Концерт почала г'ялітліття
Зоя Матківська. Зоя на-
лежить уже до другого поко-
ління Музичної Студії проф.
Зої Маркович, в якій навча-
лася грати на фортепіані її ма-
ма, п. Надя, дівоче прізвище
Желехівська.

У першій частині концер-
ту виступили учні (ці): Зо-
я Матківська, Марта Німе-
лович, Людей Домашняк,
Таня Німоліч, Зорян Ду-
бенко, Люба Понішук, Ок-
сана Кондрат, Марта Кузьма,
Олег Кондрат, Володимир
Литвинчук, Еріка Гайрлік,
Лаура Гайрлік, Ярема Скі-
ра, Тамара Петришин, Во-
лодимир Крижолан, Світлана
Мельник, Юрій Івасків,
Христина Купірі, Юрко
Пендас, Ярослава Байсаро-
вич, Марія Малай і Ліза Кор-
сун.

В частині другій концерту
виступили: Алєксій Корсун,
Оксана Суржко, Христина
Остапович, Портія Гайрлік,
Люба Гравр, Зої Гравр, Лі-
ля Мельник, Володимир Лу-
тань, Михайло Наконечний,
Леся Дула і Ляріса Корсун.
Учні (ці) грали добре.
Було видно великий шкіль-
ний пошук. Гру учнів слухачі
сприймали з насолодою.

У першій частині концер-
ту грою особливо відзна-
чилися: Христина Купірі, Ю-
сє Пейшак і Ярослава Бай-
сарович — а в другій части-
ні: Оксана Суржко, Христи-
на Остапович, Люба Гравр,
Зої Гравр, Ліля Мельник і
Володимир Лушань.

Учні (ці), які виступали
в другій частині концерту,
визначилися з своїми завдан-
нями, хоч програма бу-
ла складна, а компози-

тяжкі. Видно велику підго-

товчу працю, зразкову пове-

дінку учнів на сцені і дисци-

плінованість.

Програмою концерту про-

водила п. Марія Кондрат, яка

в імені батьків підпитувала

проф. Зої Маркович за вели-

ку працю з дітьми. Вдячні

учні нагородили свою учи-

тельку квітами.

Слід зазначити, що проф.

Зої Маркович сама теж похо-

дить з родини відомих укра-

їнських артистів і її мати

знана артистка Ара Лаврів-
ська, а тітка — відома ар-
тистка українських театрів
Сакатанського — Люба Лі-
ницька.Зої Маркович почала гра-
ти на фортепіані як триліт-
ня дівчинка у свої бабусі
Марії Чудинської, що була
ученицею світової слави пі-
яністів А. Рубінштейна і Ф.
Лішта. Проф. Зої Маркович,
б. професор Київської Дер-
жавної Консерваторії, про-
довжує методику школи ко-
мпозитора Фр. Лішта, творця
угорських реліквій: її вчите-
лем був учень геніяльного
Лішта. Працює проф. Марко-
вич оцінюючи теж американ-
ську неукраїнського походження,
які посилають своїх дітей до
неї на науку.Проф. Зої Маркович є
зразковою українською гро-
мадянкою. Вона жертвує
значні грошові суми на ук-
раїнській науковій інституції,
організації молоді і спортивні
товариства.

Проф. Іван Попель

З ЛІСТІВ
ДО РЕДАКЦІЇТІТУЛОМАНІЯ
НЕ ПЕРЕКВІЛАСЯ!

З НАШИХ БУДНІВ

НА ПРАЗНИКУ

Мій добрий сусід і земляк
з Бібрського повіту, пан
Татуща, це тип народного фі-
лософа, що назавжди трі-
ху Гриця Зозулю. Так неда-
вно на парабільному пієніку в
Глен Спей, пригладуючись
групи патріотів, що тране-
вали в тіні гіллястого клена,
мій земляк зробив таке ці-
каве спостереження:

— Придмесь, — сказав
дружині, пані Татуща, —
нашому панові магистрові:
він, як говорить, то заїкує-
ся, та коли п'є горілку — то
ні. Рівно і лігатурально несе
чарку до рота і на жадному
дринку не спиткується.

— А ти не заглядай оче-
ному чоловікові до рота, —
зробила йому запричиплення
пані Татуща. — Ти лиш
бачиш те, що він не затина-
ється при чарці, а я тобі на-
гадаю, що він не затинає-
ється і тоді, коли помагає панові
магистрові Костеву побибити
гонимих церкву. Сидів на да-
ху, вибачайте, голий, як ту-
рецький святий, сонце шквар-
ило якби сказалося, а він
гавив молоком аж на Сою-
зівку було чути!

— То правда, — позитав
головною пан Татуща. — Ко-
ли ти робиш на загалу Богу,
то не спозираєш раз-у-раз
на годинник, скільки мінут
ще бракує до файранту, а
працюєш так — від душі і
серця, якби робив на своїм.

А щодо наших новоприбу-
лих, то їм треба дати кре-
дит, що вони — робітний на-
род! Чи він учений, чи ні,
робить обертай, аж земля по-
ре під собою!

— Якби так тріху менше
робили, — зізнала пані
Татуща, — то може на
серце так часто не вмира-
ти б. А то береш до рук
«Свободу» і очам своїм не
вірши: молодий доктор, со-
рок дев'ять років, тільки
жлий та будь, а він еміра-
с на печінку! Та й це, ка-
жуть, на бандурі дуже фай-
но грає, концерти давав...

В цьому місці моя дорога
землячка ясно просльози-
лася, а земляк вигукнув дум-
ком кують пива і ділово за-
брався до капусти.

— Я собі запричипив, —
сказав, закусуючи, — що
наші очені люди поділилися
функціями: магистри — то,
здебільша, роблять руг і
пропаганду, а доктори си-
плять гриміти. Я не знаю, чи
серед інших націй є такі
жертвенні лікарі, як наші!

Ти лиш прочитай собі в га-
зеті, як вони кидають ти-
скачки: і на церкві, і на
кадетури, і на Дар Любо-
ви Блаженішому, та на всякі
фундуші... До такого ліка-
ря тобі аж хочеться зайти і
заплатити йому за візиту
п'ять таларів, хоч би й тебе
нічого не боліло.

— Тільки не йди мені до
доктора Грабарчука! — по-
мазала пальцем Татуща.

— А чому б то ні?

— Бо він, кажуть, лікує
свих пацієнтів, що зворі на
голову. А ти покинь од-
райт.

Таку розмову моїх земля-
чок любезних удалося мені
підслухати на пієніку чи там
на храмовому святі. А те, що
почув, передаю тут на па-
пері.

Іскр

Успіх д-ра Павла Омельського

Направду приємно поділи-
тися радісною вісткою з ро-
диною, приятелями й всіми
тими, які знають д-ра Євгена
Омельського і його дружину
д-ру Лусю Омельську, що
також їхній одинокий син
Павло здобув докторат меди-
цини. Д-р Павло Омельський
народився 27 серпня 1943 р.
в Дрездені — Німеччина. До
ЗСА приїхав молодим юна-
ком і оселився в Атене, Ога-
йо, де його родичі, як лікарі
працювали в штейтсовому
шпиталі. Там же молодий ю-
нак Павло закінчив гайскул
в 1961 році. В 1965 році од-
ержав ступінь бакалавра
(кум ляде) в Огайському
Університеті, а 7 червня 1968
року здобув докторат меди-
цини в Огайському Штей-
товому Університеті в Колум-
бус, Огайо. Молодий лікар
Павло Омельський почав
практику в шпиталі Мант
Карен в Колумбус, Огайо.
Будучи в Огайо Штейт Уні-
верситеті належав до укра-
їнського студентського Кло-

Д-р Павло Омельський

бу, Д-р Павло Омельський є
членом 484 Відділу УНСою-
зу в Ютіці, Н.Й.
Молодому докторові П. О-
мельському бажаємо багато
успіхів в його професійній
праці та в його приватному
житті.

Вол. Запаранок

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і

Знайомих, що 7-го серпня 1968 р. по довгій і тяжкій
недузі упокоївся у Філадельфії на 76-му році життя

Бл. п. ЛУКА СЕМЧУК

нар. в Покубанях, Україна, кол. старший УГА та дов-
голітній кооператор у Товстий, пов. Заліщиці.

ПАНАХИДА була відслужена у п'ятницю, 9-го сер-
пня 1968 р. о год. 8-й веч. у похоронному закладі Бре-
нана при 858 П. 22 вул. у Філадельфії. ПОХОРОН у су-
боту, 10-го серпня 1968 р

ARKA Company
DEPARTMENT STORE
48 E. 7th St.
Tel.: GR 2-2552, New York City

**УКРАЇНСЬКА
ЕНЦИКЛОПЕДІЯ**
проф. Е. Онуцького,
в люкс. оправі, 65.00 дол.

Різне

Українське Висилкове Бюро
ROMAN PARCEL SERVICE
141 2nd Ave., New York City
Tel.: GR 5-7430. — Висиласмо
ПАЧКИ з ОДИГОМ І ХАРЧА-
МИ в УКРАЇНУ і до СССР.

Уряд. год.: пон.-п'ят. 8:30-7 в.,
суб. 8:30-6 в. В ЛІПНІ І СЕР-
ПНІ в НЕДІЛІ ЗАКРИТО.

БЮРО

- ПОДОРОЖЕН
- АСЕКУРАЦІЙНЕ

візи, білети на літак і кораблі, спровадження рідних з Росії, Польщі і інших країн. — Аскурація на дом і авта. Висилил пачок ПКО "РЕКАО" або гроші до Польщі і Росії.

KRUZOLEK
TRAVEL SERVICE

833 — 18th Avenue
Irvington, N.J. 07111
872-8630

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИИ-
НЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ
З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИ-

ВИ УНСоюзу НА ОКРУЖ-
НИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА
НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКО-
ГО З ВАС!

Funeral Directors

Theodore WOLINNIN, Inc.
Директор
Похоронного Заведения
123 East 7th Street
NEW YORK, N.Y. (9)

ВЛІЯМ КОВАЛЬЧИК
ПОГРЕБНИК
Community Funeral Home
Air Conditioned
Занимається похоронами.
Пиття, похоронний заг. фонд.

Обслуга чесна і найкраща.
У випадку смутку в родині
кличте, як в день так і вночі:

Community Funeral Home
Yonkers, N. Y. **FO 6-7272**

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available

Anywhere in New Jersey.
801 Springfield Avenue
IRVINGTON, N.J.
NEWARK, N.J.
ESsex 5-5555

КОВАЛЬЧИК
FUNERAL HOME
 Completely
AIR CONDITIONED
 Займається Похоронами

в страсті NEW JERSEY.
Ціни приступні для всіх.
Обслуга чесна й найкраща.
У випадку смутку в родині,
кличте, як в день, так і
вночі

**WILLIAM F.
RASLOWSKY, Manager**
129 Grand Street
(cor. Warren Street)
JERSEY CITY, N.J. 07302
Henderson 4-5131

**SINKOWSKY
FUNERAL SERVICE**

**4221 PARK AVENUE
BRONX, N.Y. 10457**
(near E. Tremont Avenue)
Tel.: 863-2475
Директор
НОСИФ СЕНКОВСЬКИЙ
Завідує влаштуванням по-

ПОХОРОНИ
в калитицях, по-
ложених в кожних райони мі-
ста. Похорони по мінімаль-
них цінах.

ПЕТРО ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається Похоронами
в BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
Контрольованя температу-
ра. Модерна калитця до
ужитку ДАРОМ.

PETER JAREMA
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.
ORegon 4-2568
